

POSTANOWIENIE

Dnia 14 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie z wniosku **R. N.** o wznowienie postępowania w sprawie VIII K .../09
Sądu Rejonowego w T. zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego
w T. z dnia 23 kwietnia 2010 r.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 14 marca 2013 r.,
zażalenia wnioskodawcy na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego Wydziału
Karnego Sądu Apelacyjnego
z dnia 6 grudnia 2012 r.,
o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Wskazany powyżej zarządzeniem z dnia 6 grudnia 2012 r. Zastępca Przewodniczącego Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania we wskazanej na wstępie sprawie, sporządzonego przez R. N., „albowiem zachodzą okoliczności z art. 120 § 2 k.p.k.-wnioskodawca pomimo wezwania do uzupełnienia braku formalnego pisma poprzez sporządzenie i podpisanie przez adwokata, nie uzupełnił tego braku w określonym terminie”.

Zażalenie na to zarządzenie wniósł R. N.

Podniósł w nim okoliczności, które – w jego ocenie – dowodziły „sfalszowania” procesu w którym przypisano mu sprawstwo przedmiotowych przestępstw.

Nadto wyrażał pogląd, że „brak podpisu adwokata pod wnioskiem, który wyjątkowo czytelnie sporządziłem, nie powinien pozbawiać go prawa do obrony oraz dochodzenia swoich praw”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest bezzasadne i to w stopniu oczywistym.

Podane w nim okoliczności – z racji swojego charakteru – żadną miarą nie mogą dowodzić błędności zaskarżonego zarządzenia. Zostało ono bowiem wydane zgodnie z obowiązującymi przepisami ustawy procesowej karnej (wskazanymi w jego podstawie prawnej). Ich przestrzeganie jest obowiązkiem organów procesowych, a nie jedynie prawem. Stąd też zaistnienie w sprawie określonej sytuacji faktycznej implikowało koniecznością zastosowania tych regulacji.

Nie ulega wszak wątpliwości, że przepis art. 545 § 2 k.p.k. wprowadza tzw. przymus adwokacki dla czynności sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania. Nakaz ten oznacza, iż tylko wniosek respektujący ów wymóg, może być przyjęty do merytorycznego rozpoznania.

Wnioskodawca był świadomy tych uwarunkowań prawnych.

Był dwukrotnie wzywany do usunięcia tego braku formalnego sporządzonego przez siebie wniosku o wznowienie (k. 7, 88, 91), ale w określonym terminie tegoż braku nie usunął. Nadto – na jego wniosek- został mu wyznaczony obrońca z urzędu (k. 21) dla (ewentualnego) dokonania wspomnianej czynności procesowej, który jednak nie znalazł ku temu żadnych podstaw. Swoje stanowisko szeroko uzasadnił w sporządzonej opinii (k. 82-85), której odpis przesłał wnioskodawcy.

W tej sytuacji brak jest jakichkolwiek podstaw do podważenia zasadności zaskarżonego zarządzenia. Skoro wnioskodawca nie usunął braku formalnego wniosku, który uniemożliwiał jego merytoryczne rozpoznanie, to konieczne było wydanie zaskarżonego zarządzenia.

Z tych to względów postanowiono jak wyżej.